

Sygn. akt II CSK 80/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Miasta Ł. - Urzędu Miasta Ł.

przeciwko B. Ł. i R. Ł.

o zapłatę 78 752,11 zł,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 sierpnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnicy pozwanych B. Ł. i R. Ł. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, na poparcie zarówno twierdzenia o oczywistej jej zasadności jak i tezy o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego właściwie odnosi się wyłącznie do oceny oczywistej zasadności skargi. Według skarżących domaganie się zwrotu bonifikaty udzielonej na podstawie art. 68 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami mimo braku informacji o tym przy zawieraniu umowy sprzedaży jest sprzeczne z punktu widzenia zasad współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Taka konstrukcja skargi kasacyjnej zawiera wewnętrzną sprzeczność. Zastosowanie w sprawie określonych przepisów nie może prowadzić jednocześnie do wniosku o oczywistym naruszeniu tych przepisów i potrzebie rozstrzygnięcia zagadnienia prowadzącego do rozbieżnych ocen. W tym zakresie przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 i 4 k.p.c. są rozłączne i wzajemnie się wykluczają.

Odnosząc się jednak do kwestii przedstawionej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stwierdzić należy, że z utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu wynika, iż mimo braku zastrzeżenia w umowie sprzedaży możliwości żądania zwrotu bonifikaty udzielonej na podstawie art. 68 ust. 1 u.g.n okoliczność ta nie wyłącza uprawnienia właściwego organu do domagania się zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty w przypadku zaistnienia przesłanek ustawowych warunkujących zwrot. W konsekwencji zastrzeżenie w umowie zbycia lokalu obowiązku zwrotu bonifikaty nie jest potrzebne dla bytu tego roszczenia o zwrot bonifikaty. Wbrew twierdzeniom skarżących Sąd nie naruszył zatem art. 65 i 546 § 1 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r, III CZP 131/09, OSNC 2010/9/118 oraz wyroki Sądu Najwyższego z 15 września 2011 r., II CSK 728/10, niepubl. oraz z 25 listopada 2011 r., II CSK 111/11 niepubl.).

Kwestia dopuszczalności i zasad stosowania art. 5 k.c. w tego rodzaju sprawach była już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Właściwie jednolicie prezentowane jest w tym względzie stanowisko, że zaniechanie udzielenia kupującemu informacji o możliwości i przesłankach żądania zwrotu bonifikaty nie stanowi wystarczającej podstawy do udzielenia pozwanemu ochrony na podstawie tego przepisu (zob. wyroki SN: z dnia 25 sierpnia 2011r., II CSK 640/10, niepubl., z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CSK 484/11, niepubl., z dnia 7 grudnia 2012 r., II CSK 256/12, niepubl., z dnia 24 stycznia 2013 r., II CSK 286/12, niepubl. i z dnia 24 stycznia 2013 r., II CSK 271/12, niepubl.). Nawet w wyroku z dnia 15 kwietnia 2011 r., II CSK 494/10 (niepubl.) wskazano, że brak informacji o przesłankach żądania zwrotu bonifikaty jest tylko jedną z okoliczności wyjątkowo uzasadniających zastosowanie art. 5 k.c. w stanie faktycznym konkretnej sprawy.

Już na marginesie tylko zauważyć należy, że wbrew twierdzeniu skarżących, zawartym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie zużyli oni środków uzyskanych ze sprzedaży nabytego od powódki lokalu na cel określony w art. 68 ust. 1 u.g.n. Zamiarem ustawodawcy nie było bowiem przyznanie najemcy środków finansowych na realizację wcześniej rozpoczętych projektów mieszkaniowych (zob. m. in. wyrok SN z dnia z dnia 24 stycznia 2013 r.,

II CSK 286/12, niepubl. oraz uchwała SN z dnia 30 marca 2012 r., III CZP 4/12, OSNC 2012, nr 10, poz. 116).

Z przytoczonych względów nie można twierdzić o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy też oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w związku z niezastosowaniem przez Sąd Apelacyjny art. 5 k.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw